

CARTE BLANCHE

Leesexemplaar

Lees de thrillers over Kathleen Verlinden!
Alle delen kunnen los gelezen worden.

Hou van mij!

Het eerste topboek in de Kathleen Verlinden-reeks

Laat me los

Bij een schreeuw om hulp valt er geen tijd te verliezen

Vergeet mij niet

Wanneer je tot diep in je ziel gebroken bent

Vergeef me

Als vergeten onmogelijk is...

Zuur

Een bijtend scherpe whodunit

Kwijt

Wat als die ene kans bestaat dat zij er toch nog is?

Femme fatale

Het sensueelste verhaal tot nu toe

Het perfecte meisje

Niets is zo perfect als het lijkt!

Gebroken glas

Wanneer je verleden je inhaalt...

ANJA FELIERS

Carte blanche

P E L C K M A N S

Carte blanche
werd nog sterker
dankzij mijn oudste dochter Luna,
die telkens opnieuw
de beelden in mijn hoofd
een uitgesproken stem geeft.

Leesexemplaar

De smak die hij maakte terwijl hij de zoldervloer raakte, ver-raste hem niet meer. Het was haast een automatisme geworden voor hem om te weten hoe hij zijn kleine lichaam moest houden om zonder al te veel kneuzingen, zonder al te veel pijn, uit de strijd te komen.

De harde ondergrond van de zolder bezorgde hem zijn zo-veelste blauwe plek op zijn rug, maar hij besepte het niet. Krom-gebogen lag hij daar, zijn armen rond zijn knieën geslagen, zijn adem inhoudend, zijn ogen gesloten, wachtend op het moge-lijke vervolg. Het kloppen van zijn hart werd overstemd door de stille dreiging die boven hem hing.

‘Je bent niets waard.’

De betekenis van de woorden die hem giftig toegesnauwd werden, kende hij ondertussen. Ze hadden zich in zijn hoofd verankerd en langzaam was hij ze gaan geloven.

Hij was niets waard.

Hij kon niets goed doen.

Dééd niets goed.

Maakte alleen maar brokken.

Hij slikte terwijl hij dacht aan de blauwe glazen vaas die in ontelbare stukjes op de vloer van de woonkamer verspreid lag. Grote stukken, kleine stukken, flinterdunne stukken die hij met zijn onhandige voeten onwrikbaar dieper gedrukt had in elke scheur van het hout. Splinters die nooit meer helemaal zouden verdwijnen en die zijn vader telkens opnieuw aan het voorval zouden herinneren. Hij wist dat die herinneringen genoeg zou-den zijn om zijn vader opnieuw in toorn te doen ontsteken.

En het was zijn schuld.

Zijn schuld en alleen die van hem.

Dat wist hij, maar hij kon er niets aan doen.

Dat lichaam van hem dat soms zijn eigen leven leidde. Waarvan hij niet wist hoe hij het kon intomen. Hij slikte terwijl hij zijn armen steviger rond zijn knieën knelde.

Waarom leek zijn lichaam niet te gehoorzamen als hij wist dat zijn vader in de buurt was? Waarom waren de woorden die hij uitsprak in zijn bijzijn altijd de foute? Waarom waren ze luid? Of net te stil? Waarom kon hij nooit doen wat zijn vader wilde? Waarom lukte hem dat niet?

Hij probeerde het wel. Echt, hij deed zijn uiterste best. Maar het was zo moeilijk om het gezicht van zijn vader te ontleden. Om te zien wat hij wilde. Wat hij verlangde dat hij, Noah, zou doen. Moest doen.

Telkens opnieuw nam hij de verkeerde beslissing. Hoe goed hij ook zijn best deed. Hoe vaak hij het probeerde op een andere, betere manier te doen. Het leek alsof hij de handleiding van zijn vader niet goed kon interpreteren. Alsof ze dagelijks veranderde.

Voetstappen op de zoldervloer deden Noah beseffen dat het gevaar zich verplaatste. Zijn vader ging weg. Hij bleef alleen achter.

Een miniem gevoel van opluchting flakkerde in zijn lichaam op. Toch hield hij nog even zijn adem in. Pas toen de zolderdeur achter zijn vader dichtviel en hij de sleutel in de deur hoorde knarsen, durfde Noah zijn ogen weer te openen. De stappen op de trap deden hem beseffen dat hij er dit keer goed van afgekomen was.

Dat zijn moeder vandaag thuis was en getuige was geweest van de kapotte vaas, had daar zeker mee te maken. Hij wist dat toen zijn vader hem ruw aan zijn arm had getrokken, zijn moe-

der hen met grote ogen achternagekomen was. Noah wist dat zij beneden in de hal was blijven staan, luisterend naar elk woord dat zijn vader hem toesnauwde.

Als Noahs moeder er was, was zijn vader milder.

Daar was Noah blij om.

Hij had liever gewild dat hij de vaas nooit van de tafel had gestoten, maar nu was het goed dat zijn moeder er was.

Noah ging langzaam rechtop zitten en staarde naar de gesloten zolderdeur, terwijl hij onbewust over zijn pijnlijke rug wreef. Hij wist niet hoelang hij hier deze keer zou moeten blijven.

Vandaag was hij aan het grote onheil ontsnapt.

Kathleen

‘Er is iets met je’, zei ik terwijl ik Julie gadesloeg die, nog in haar pyjama, de keuken was binnengekomen en een nauwelijks hoorbare goedemorgen mompelde.

Julie stond met haar rug naar me toe. Ze liet uitschijnen dat ze druk bezig was met de thee die ze voor zichzelf maakte, maar ik wist wel beter. Uit haar manier van doen had ik haar gemoedstoestand al afgeleid.

‘Ik ben nog moe’, zei ze ontwijkend, nog steeds met haar rug naar me toe.

Ik roerde met mijn lepeltje in mijn kopje espresso en keek mijn dochter bezorgd aan.

‘Is het dan zo laat geworden vannacht?’

Julie maakte een keelgeluid, dat zowel ja als nee kon betekenen.

Toen ze uiteindelijk naar de keukentafel liep en tegenover me kwam zitten, merkte ik de donkere kringen onder haar ogen op.

Ik keek naar Charly, onze jonge boxer, die achteraan in de tuin bij de hoge muur snuffelde en zijn aandacht op iets gericht had dat mij op dat ogenblik ontging.

Julie ontweek oogcontact en trok het tijdschrift dat voor ons op tafel lag naar zich toe. Ik vermeed het om verdere vragen te stellen. Er was echt iets, maar het had

geen zin om door te vragen naar wat er aan de hand was. Zolang Julie niet klaar was om wat dan ook te delen, zweeg ze. En hoe ik ook zou wrikken, het zou alleen maar een averechts effect hebben.

‘Was Lennert thuis gisterenavond?’

Julie knikte. Het deed me deugd dat ze de band met haar biologische vader helemaal hersteld had. Ze vertoefde graag in zijn gezelschap en in dat van haar halfbroer Simon. Ik was opgelucht dat ze er op deze manier toch een familie bij gekregen had. Jarenlang hadden we het alleen met elkaar moeten redden en dat was niet altijd gemakkelijk geweest.

Maar uiteindelijk hadden Julie en Lennert een manier gevonden om met elkaar om te gaan. Meer nog, ze begonnen elkaar te waarderen en ik was er mij van bewust dat het bestaan van Simon daar voor een groot stuk toe had bijgedragen.

‘Liesbeth was er ook’, zei Julie.

Ze dronk van haar thee en keek me over haar mok onderzoekend aan.

De relatie tussen Liesbeth en Lennert lag nog altijd gevoelig. Dat mijn ex en mijn beste vriendin achter mijn rug om iets met elkaar waren begonnen had me even tijd gekost om te aanvaarden en zelfs nu moest ik nog altijd aan hun relatie wennen.

‘Het doet je nog altijd iets, he’, zei Julie wijs.

Ik wilde reageren toen ik besepte dat Julie de aandacht van zichzelf naar een ander probleem verplaatste.

‘Ja, het is nog steeds vreemd om hen als een koppel te zien’, zei ik terwijl ik de neiging onderdrukte om Julie te vragen wat er nu echt scheelde.

‘Toch gun ik het hen. Hoe vreemd dat ook klinkt.’

Julie bleef me aanstaren. Ze hoorde mijn woorden wel, maar ik wist niet of ze écht luisterde.

‘Wat er ook nog tussen jouw vader en mij was, het is voorbij. Definitief. Dat beseften we allebei. Het had geen zin telkens heen en weer geslingerd te worden.’

Terwijl ik de woorden uitsprak, dacht ik aan die andere man in mijn leven. Die mij eveneens verlaten had. Die mij de kans gegeven had hem niet te laten gaan. Eén woord van mij was genoeg geweest, maar ik had gezwegen. En hij was vertrokken.

Weg.

Ver weg.

Naar het zuiden van Frankrijk, waar hij letterlijk onbereikbaar voor me was geworden.

Lucas.

Soms kon ik het nog niet geloven dat ik hem echt had laten gaan. Toch wist ik wat we ook gedeeld hadden, nooit meer zou terugkomen. Er was te veel gebeurd. Te veel dat op mijn netvlies gebrand zat. Het vertroebelde mijn liefde voor hem. Hij had dingen gedaan die ik hem nooit helemaal zou kunnen vergeven.

Maar waarom was het zo moeilijk om hem te vergeten? Waarom bleef zijn stem in mijn hoofd weerklinken?

Ik wilde het niet. Ik wilde rust in mijn hoofd. Ik wilde het blad definitief omslaan. Het boek sluiten en ergens wegstoppen.

Toch lukte dat niet.

Niet helemaal.

Alsof Julie mijn gedachtegang kon volgen, noemde ze plotseling zijn naam.

‘En Lucas?’

Een zindering waarover ik geen controle had trok door mijn lichaam. Ik besepte dat het me iets deed om zijn naam weer te horen weerklinken in mijn eigen huis.

Ook Julie kende de strijd die ik geleverd had. Dat ik telkens tussen Lennert en Lucas twijfelde en dat mijn besluiteloosheid voor grote problemen had gezorgd. Gelukkig was ik net op tijd tot inkeer gekomen.

‘Ik zie dat je hem nog mist, mam’, zei Julie. Ze roerde langzaam in haar kopje terwijl haar blik op me bleef rusten. Nu was ik het die mijn ogen afwendde.

‘Julie’, zei ik terwijl ik mijn ogen een tel sloot. Ik voelde hoe een gevoel van moedeloosheid, van uitzichtloosheid, mij plotseling overviel.

‘Ik weet dat hij waarschijnlijk voorgoed weg is, mam’, klonk haar stem opnieuw. ‘Maar wat als je alles wat er gebeurd is nu gewoon achter je laat en hem achterna gaat? Waarom is dat zo moeilijk voor je?’

Ik opende mijn ogen opnieuw en keek Julie hoofdschuddend aan.

‘Je weet dat ik niet alles kan vergeten, Julie. Zo gemakkelijk is het niet.’

Julie beet op haar onderlip.

Zonder het uit te spreken wist ze dat ik verwees naar het incident waarbij een dronken Lucas geprobeerd had om uitgerekend haar, mijn dochter, te verleiden. Dat was hem net niet gelukt, maar het was een *close call* geweest.

‘Maar als ik het achter mij kan laten, waarom jij dan niet? Ik weet dat je zielsveel van hem houdt. Meer nog dan van welke man je ook gehouden hebt.’

Ik slikte en keek uit het raam naar Charly, die voorzichtig door het gras snuffelde. Hij had geen idee dat zijn baasje wakker was, anders zou hij wel al aan de deur komen krabben.

‘Ik begrijp niet waarom je deze kans laat schieten. Hij is de liefde van je leven, mama.’

Ik voelde hoe dwingend haar blik was.

‘Jij hébt die kans. Ik begrijp niet dat je hem laat gaan.’

Ik keek Julie onderzoekend aan. Iets in haar stem maakte me alert. Toen ook zij haar blik afwendde, werd mijn vermoeden bevestigd.

‘Waarom heb ik het gevoel dat dit niet alleen over mij gaat?’

Ik keek Julie aan en wachtte op een antwoord, maar ik wist ook dat ik dat niet zou krijgen.

‘Ik denk dat je een grote vergissing begaat, mam.’
Opnieuw ontweek ze mijn vraag.

‘Lucas zal altijd een bijzondere plek in mijn hart hebben. Ik weet ook dat ik hem nooit helemaal zal vergeten, maar ik wil niet blijven kauwen op alles wat er gebeurd is. Ik krijg dat gewoonweg niet verwerkt, en geloof me, ik heb het geprobeerd.’

Julie zweeg en staaarde net als ik naar buiten.

Ik besloot om volledig open kaart met haar te spelen.

‘Ik heb hem nog gebeld’, zei ik alleen maar.

Julie draaide haar hoofd verbaasd naar mij om. Ze keek me hoofdschuddend aan.

‘Wanneer dan?’

Ik haalde mijn schouders op.

‘Tets meer dan een maand geleden. Ik miste hem op een avond, nadat ik laat van een interventie was teruggekeerd.’

Julie zei niets, maar staarde me alleen maar aan, wachtend op het vervolg.

‘Ik heb hem gebeld’, herhaalde ik. ‘Het was al na middernacht. Toen hij opnam, kon ik opmaken dat hij al in bed lag. Maar ik miste hem echt.’ Ik glimlachte. ‘Dat heb ik hem ook gezegd. Ik kon het bijna niet geloven dat ik die woorden hardop tegen hem uitsprak, maar het voelde goed. Op dat moment voelde het heel goed.’

Ik zag hoe Julie slikte.

‘Hoe reageerde hij?’

Ik glimlachte meewarig.

‘Ik denk dat hij net zo geschrokken was als ik, maar hij kreeg de kans niet om iets te zeggen. Voordat hij ook maar iets zei, hoorde ik een vrouwenstem op de achtergrond.’

Ik keek Julie aan en haalde mijn schouders op.

‘Het was nacht. Hij lag in bed. Er was een vrouw bij hem. Ik hoef er geen tekening bij te maken.’

‘Shit’, zei Julie hoofdschuddend.

‘Op dat moment wist ik dat de afstand die tussen ons gegroeid was niet alleen in het aantal kilometers zat. Toen ik die vrouwenstem hoorde, was dat als een koude douche en besepte ik dat hij was verdergegaan.’

Ik knikte en glimlachte voorzichtig.

‘En dat is goed, Julie. Dat was wat ik nodig had. Ik besepte dat er altijd wel iets of iemand tussen ons zou blijven staan. Dat wilde ik niet meer. Liefde zou niet zo moeilijk moeten zijn. Hoe diep je gevoelens ook voor iemand gaan. Je mag een gevecht aangaan, maar soms moet je ook erkennen dat het gevecht te zwaar is. Dat er nooit een einde aan lijkt te komen. Dat besepte ik op dat moment.’

‘Wat heb je gedaan?’

‘Ik heb de telefoon afgeduwd. Ik voelde me kei- en kei-slecht, maar het was wel een eyeopener.’

‘Dat begrijp ik’, zei Julie ademloos. ‘Heb je nog van hem gehoord daarna?’

‘Ja’, zei ik zacht. ‘Hij heeft me nog gebeld, maar toen ik zijn naam op het display van mijn telefoon zag, heb ik niet opgenomen. Daar heb ik tot nog toe geen spijt van gehad.’

Ik keek Julie oprecht aan.

‘Het is goed zo. Ik had dit nodig om verder te kunnen gaan. Zonder hem. En ik ben er zeker van dat dat me op termijn goed zal doen.’

Julie staaarde me lange tijd alleen maar aan. Ik zag dat ze aandachtig naar me geluisterd had. Het was belangrijk dat ze beseftte dat ik verder wilde. Zonder hem. En dat dat een bewuste keuze was.

Saar

Saar zat op de rand van haar bed. De donkere gordijnen van de slaapkamer had ze dichtgedaan om het harde zonlicht en vooral de warmte tegen te houden, die haar de laatste weken steeds meer op haar zenuwen werkte. Ze droeg alleen haar lingerie, maar toch leek het alsof de hitte nog in elke porie van haar lichaam gevangen zat. Ze had net een douche gepakt en had gehoopt dat die verkoelend zou zijn, maar nadat ze haar haar gedroogd had en met de stijltang had bewerkt, had ze het gevoel dat ze opnieuw een douche kon nemen. Ze ging achterover liggen en legde haar armen ver van haar lichaam verwijderd, alsof ze op die manier beter zou afkoelen. Saar sloot haar ogen en probeerde te negeren dat een van haar zomerse avondjurkjes nadrukkelijk aan haar kastdeur hing. Ze wist dat ze geen tijd had om hier te blijven liggen. Ze moest haar make-up nog doen, ze moest nog aan Ruby uitleggen hoe ze het avondeten verder moest afwerken voor haar en haar broertje Noah. Ze zuchtte en voelde zich oneindig moe. De laatste maanden had die vermoeidheid wel erg vaak de kop opgestoken en waar ze die eerst nog had kunnen wegduwen, had ze daar de laatste weken geen energie voor. Het was alsof haar hoofd gevangen zat in een stroperige brij waarvan ze zich niet kon ontdoen. Ze had het

al bij Steven aangekaart, of het niet beter was om hulp in het huishouden te nemen, maar die had haar vraag niet ernstig genomen. Hij had liever geen vreemden in huis en Saar had het gevoel dat ze tegen dat standpunt niets kon inbrengen.

Het wegvallen van een geluid iets verderop in de gang deed haar besluiten om toch overeind te komen. Steven was klaar met douchen en zou dadelijk zijn kleren nodig hebben. Gelukkig lagen die al klaar.

Saar knipte het lampje van haar nachttafeltje aan en liep naar het jurkje dat aan de kast hing. Terwijl ze het met de hanger van de kast nam, liep ze terug naar de grote spiegel die in de hoek van hun slaapkamer stond. Ze hield het kleedje voor zich en hield haar hoofd scheef. Ja, ze dacht wel dat ze de goede keuze gemaakt had. Het was een zomerse versie van een *little red dress*, sensueel maar tegelijk stijlvol. Ze ritste het langs de zijkant open en trok het aan. Net toen ze zichzelf goedkeurend in de spiegel bekeek, kwam Steven de slaapkamer in, zijn haren nog nat en met een handdoek rond zijn heupen. Toen hij Saar voor de spiegel zag staan, bleef hij even een tel staan. Een glimlach verscheen op zijn gezicht. Toen liep hij naar haar toe en sloeg zijn armen om haar middel terwijl zijn ogen de hare zochten in de spiegel.

‘Nieuw jurkje?’ vroeg hij.

Saar knikte. Ondanks haar vermoeidheid was ze blij met de aankoop van dit jurkje.

‘Vind je het mooi?’ vroeg ze terwijl ze Stevens goedkeuring in zijn ogen zocht.

‘Wat vind je zelf?’ kaatste hij de bal terug.

Iets in zijn stem maakte Saar voor een tel onzeker.

Ze keek opnieuw naar haar spiegelbeeld.

Naar Stevens armen om haar lichaam.

Zijn handen die op haar buik rustten.

‘Te strak op sommige plaatsen?’ vroeg ze terwijl ze naar haar probleemzone keek. Ze had de laatste maanden goed op haar eten gelet, beter dan anders, en de weegschaal had haar vermoeden bevestigd dat ze toch enkele kilo’s was kwijtgespeeld.

‘Moet je die vraag nog stellen als je er zelf over twijfelt?’ reageerde Steven. Hij kneep plagend in haar buik, kuste haar in haar nek en liet haar toen weer los.

Toen liep hij naar het bed, waar zijn kleren klaarlagen.

‘Je hebt toch eten voorzien voor de kinderen?’ zei hij nonchalant terwijl hij zijn boxershorts van het bed nam.

Saar knikte en staaarde onzeker naar zichzelf in de spiegel.

Ze voelde waar Steven haar geknepen had.

Ze zag plotseling wat hij bedoelde.

Was haar buik té zichtbaar in deze jurk?

Had ze de verkeerde jurk gekocht?

Had ze zich door de verkoopster in de boetiek laten misleiden toen die haar een compliment gaf over haar figuur?

De vermoeidheid in haar hoofd maakte het moeilijk om logisch na te denken.

‘Vind je dat ik een andere jurk moet kiezen voor vanavond?’ vroeg ze terwijl ze zich omdraaide naar Steven. Die keek verstoord op.

‘Dat moet je zelf weten, Saar.’ Hij keek haar onderzoekend aan. ‘Denk jij dat deze ermee door kan voor het feest van je bazin?’

Saar wreef opnieuw twijfelend met haar handen over haar jurk.

‘Heb je nog tijd om een andere uit te zoeken?’

Saar beet op haar onderlip. Nee, dat had ze niet meer. Niet met dat lijstje dat ze nog in haar hoofd had.

‘Zou je niet beter de kinderen eerst te eten geven?’

Saar knikte stil.

Ja, dat zou inderdaad beter zijn. Ze wist waar Steven stilzwijgend naar verwees.

Het was de laatste weken al vaker voorgevallen dat ze de warme maaltijden ’s avonds niet klaarkreeg door de drukte op haar werk. Ze wist dat ze tekortschoot voor hen, op veel vlakken.

Omdat ze moe was. Zo verdomd moe altijd.

‘Je hebt gelijk’, zei ze terwijl ze naar de kast liep en er een brede riem uit haalde. Ze liep opnieuw naar de spiegel terwijl ze de riem haastig rond haar middel gespte.

Steven had haar handelingen gevolgd.

‘Ik denk niet dat je dat moet doen’, zei hij hoofdschuddend terwijl hij zijn wit hemd aantrok en langzaam dichtknoopte.

‘Echt, geloof me, je maakt het erger...’

Erger. Saar voelde hoe de moedeloosheid haar overspoelde. Steven had gelijk. Ze knikte en gespte de riem weer los, liet hem op het bed vallen.

‘Ik ga de kinderen eten geven’, zei ze terwijl ze haastig de kamer verliet. Ze wist dat haar vertrek op een vlucht leek, maar ze was machteloos tegenover het gevoel van onzekerheid dat haar overspoelde.

Kathleen

Ik keek naar de klok aan de muur. Het was vijf uur voorbij en ik had met Liesbeth en Lennert afgesproken dat ze vanavond zouden langskomen om een glas te drinken. Vroeger deden Liesbeth en ik dat altijd op vrijdagavond, na een drukke werkweek. We wisselden af: de ene week bij mij, de andere bij haar. Sinds haar relatie met Lennert kwam het steeds vaker voor dat Lennert er tijdens die vrijdagavonden bij was.

Ik verliet mijn werkkamer en liep meteen door naar de keuken, waar Julie bezig was met het avondeten. Charly trippelde ongeduldig rond haar benen. Hij hoopte tevergeefs dat hem wat lekkers toegestopt zou worden.

‘Mmm, pasta met tonijn’, zei ik lachend terwijl ik mijn neus in de pan stak.

‘Lightroomkaas zeker?’ grinnikte Julie, die me quasi uitdagend aankeek.

‘Als het helpt? Graag!’ reageerde ik alert.

‘Hoe laat komen Liesbeth en Lennert?’ vroeg Julie terwijl ze voorzichtig in de pan roerde.

‘Rond half acht?’

‘Ja, dat dacht ik ook’, bevestigde ze. ‘De pasta moet nog het water in. Je hebt nog even om je om te kleden als je wilt.’

Ik keek opnieuw naar de klok aan de muur in de keuken en knikte.

‘Ja, dat ga ik even doen. Misschien dat ik nog een douche neem ook. Kun je een halfuurtje langer wachten om de pasta te koken?’

Julie stak haar duim bevestigend omhoog.

Ik verliet de keuken en haastte mij naar mijn slaapkamer. Daar trok ik een zwart zomerjurkje uit de kast en liep toen naar de badkamer.

Een snelle douche, zonder mijn haar nat te maken. Dat was het plan.

Terwijl ik nog in mijn lingerie stond en het douchemapje over mijn haar trok, rinkelde mijn telefoon.

Verstoord keek ik naar het display. Een onbekend nummer. Ik aarzelde. Het kon een nieuwe cliënt zijn.

‘Met Kathleen Verlinden’, zei ik terwijl ik het toestel aan mijn oor drukte.

‘Mevrouw Kathleen Verlinden?’ Een vrouwenstem die die ik niet herkende.

‘Ja?’ zei ik afwachtend.

‘U spreekt met de gevangenis van Hasselt. We hebben een aanvraag van Caroline Van Brabant voor een gesprek met u. Ik wil u graag om uw toestemming vragen om dit gesprek te aanvaarden. Is dat oké voor u?’

Ik hoorde de woorden wel, maar ik was gestopt met luisteren toen de vrouw die naam noemde. Alsof mijn verstand er instinctief op reageerde en al mijn zintuigen verlamde.

‘Caroline Van Brabant’, zei ik alleen maar. Ik was niet bij machte meer uit te brengen.

‘Ja, mevrouw Verlinden. Geeft u toestemming om dit gesprek te voeren met haar?’

Ik staarde naar mezelf in de spiegel en schudde mijn hoofd.

‘Wat... Wat wil ze van mij? Waarom wil ze mij spreken?’

‘Dat weet ik niet, mevrouw. Ik moet alleen aangeven dat zij een gesprek met u wil, waarvoor ik uw toestemming nodig heb.’

Als de vrouw aan de telefoon haar ongeduld verloren had, liet ze dat niet blijken. Ze wachtte mijn antwoord af. Ondertussen gonsde het in mijn hoofd. Vochten beelden met elkaar. Drukte ik beelden weg.

Ik wist niet waarom ik de toestemming gaf. Was mijn verbijstering omdat deze vrouw het lef had mij te bellen te groot? Ik wist het niet. Ik hoorde mezelf plotseling ‘ja’ zeggen en voordat ik besepte wat ik gedaan had, hoorde ik opnieuw mijn naam, ditmaal door een stem die ik uit duizenden zou herkennen.

‘Kathleen? Ben jij het, Kathleen? Je spreekt met Caroline Van Brabant.’

Ik sloot mijn ogen en probeerde het pompen van mijn hart onder controle te krijgen, wat een onmogelijke taak leek.

Ik hoorde haar naam. Ik hoorde haar stem. Ik wist dat zij het was. Het duurde alleen even voordat ik van mijn verbazing bekomen was.

Caroline Van Brabant.

De ex-vrouw van Lennert.

De vrouw die meer dan twintig jaar geleden tegelijkertijd met mij in verwachting was van dezelfde man.

Ik had Lennert toen niet voor een onmogelijke keuze gesteld en was bij hem weggegaan, zonder hem te vertellen dat ik in verwachting was van Julie.

Caroline Van Brabant.

De vrouw die het niet had kunnen verkroppen dat Lennert na twintig jaar afwezigheid toch voor mij en Julie koos. Die als wraak Lennert had willen neerschieten, maar ongewild mijn ex-man Marc trof.

Ik zag de beelden van toen plots voor me.

De pijn. Het verdriet. De machteloosheid. De zinloosheid van haar daad greep me opnieuw bij de keel.

Caroline Van Brabant.

Ze zat haar tijd nu uit in de gevangenis van Hasselt.

Koude rillingen gleden als messen over mijn rug heen toen ze mijn naam opnieuw uitsprak.

Waarom belde ze mij?

‘Ik wil je spreken, Kathleen’, hoorde ik haar zeggen. Ik was nog steeds te verbijsterd om een woord uit te brengen.

‘Kathleen, hoor je mij? Ik wil je spreken. Ik móét je spreken’, zei ze opnieuw. Indringender dit keer.

Ik schudde verbijsterd mijn hoofd en staarde mezelf aan in de spiegel van de badkamer. De situatie leek grotesk. Nee, was dat ook. Ik in mijn lingerie, mét haarkapje, met ogen zo groot van verbijstering, aan de telefoon met de vrouw die alles kapotgemaakt had.

‘Wat wil je?’ Ik perste de woorden uit mijn mond en hield mijn ogen stijf dichtgeknepen. Ik zag Marc voor mij, in de deuropening van mijn huis, in mijn armen, terwijl het leven langzaam uit hem wegvloede...

Het bleef stil aan de lijn, waardoor ik even het toestel van mijn oor nam, mijn ogen opende en keek of de verbinding verbroken was. Dat was niet het geval.

‘Hallo?’ zei ik opnieuw. Dringender nu.

Caroline sprak opnieuw.

‘Er zijn dingen die je moet weten. Dingen die ik geheim gehouden heb. Die jij moet weten, Kathleen.’

‘Caroline’, zei ik toen. Ik schudde mijn hoofd opnieuw.

‘Er is niks dat jij me kunt vertellen dat ik interessant zou vinden.’ Mijn stem klonk fragiel. Daar was ik mij van bewust.

‘Toch is het nodig, Kathleen.’ Caroline sloeg geen acht op mijn woorden en ging onverstoort verder.

‘Lennert. Je kent hem niet. Niet echt. Niet helemaal.’

Ik slikte. Het deed me pijn om haar Lennerts naam te horen uitspreken.

‘Als je wilt komen stoken, Caroline, dan kan ik je zeggen dat dat niet nodig is. Er is niets tussen Lennert en mij behalve vriendschap. Er is ook niets dat jij kunt zeggen dat mijn idee over Lennert kan veranderen.’

‘Je gaat er dan ook van uit dat Lennert niets verkeerd kan doen. Maar je weet niet wat ik weet, Kathleen.’

Het kostte me onnoemelijk veel moeite om me te beheersen. Na mijn eerste ontsteltenis stak een ander gevoel de kop op. De walging die me in grote golven overspoelde was niet te controleren. Ik draaide me bruusk om en balde mijn vuisten.

‘Dit heeft geen zin, Caroline. We laten het hierbij. Ik wil niet dat je me nog belt.’

‘Vraag hem naar Kaat’, zei Caroline overtuigend.

‘Je hoeft me niet op mijn woord te geloven. Ik weet dat ik geen respijt verdien, maar vraag hem naar Kaat. Naar onze dochter en de oorzaak van haar overlijden. Er is een reden waarom hij er niet over spreekt, Kathleen. Die reden moet jij kennen.’

Ik drukte het gesprek af zonder nog een woord te zeggen en keek vol afkeer naar het toestel in mijn handen.

Kaat. Ze had de naam van hun dochter genoemd.

De dochter waarvan Lennert me verteld had dat ze was omgekomen bij een verkeersongeluk.

Ik draaide me weer om naar de spiegel en keek mezelf opnieuw aan.

Er stond verbazing in mijn blik. Maar ook ongeloof.

Ik had liever de laatste woorden van Caroline niet gehoord. Ze galmden na in mijn hoofd en hoewel ik het niet graag aan mezelf toegaf, hadden haar woorden iets in gang gezet.

Lennert sprak nooit over zijn gestorven dochter. Hij was zelf psycholoog, maar toch was hij een meester in ontkenning als het over zijn gevoelens voor Kaat ging. Over haar dood en de precieze omstandigheden had hij in alle talen gezwegen. Dat had ik altijd vreemd gevonden, maar ik had hem er nooit écht mee geconfronteerd. Omdat het leek alsof hij het op zijn eigen manier verwerkt had. Omdat ik vond dat ik niet diegene moest zijn die in zijn verleden en zijn verwerkingsproces moest wroeten.

Maar was dat wel zo? Had Lennert het verwerkt en was dat dan de reden waarom hij nooit, werkelijk nooit, over Kaat sprak?

Of was er meer aan de hand? Meer dan ik beseftte? Meer dan ik wist?

‘Vraag naar Kaat. Naar onze dochter en de oorzaak van haar overlijden. Er is een reden waarom hij er niet over spreekt. Die reden moet jij kennen...’

Dat waren Carolines laatste woorden en hoe hardnekkig ik probeerde om ze te verdringen, dat lukte niet.

Saar

‘Misschien moet je wat minder aan je jurk frunniken’, zei Steven. Hij en Saar wandelden de Museumkerk van Oud-Rekem binnen, die Saars bazin voor de gelegenheid had gereserveerd om het dertigjarige bestaan van het bedrijf te vieren.

‘Griet en haar man staan bij de oude biechtstoel’, zei Saar met een hoofdknik.

‘Ze ziet er goed uit’, zei Saar oprecht toen ze haar bazin goedkeurend observeerde. Samen met Steven sloot ze aan in de rij wachtenden om haar te begroeten.

‘Griet ziet er altijd goed uit’, bevestigde Steven. ‘Drie kinderen gehad en je ziet het er niet aan.’ Hij floot zachtjes tussen zijn tanden.

Het enerveerde Saar, maar in plaats van er een opmerking over te maken, zweeg ze.

De Museumkerk baadde in een zacht licht. Rode spots belichtten de muren en gaven alles iets magisch. Saar haalde diep adem en probeerde te ontspannen, maar het gevoel dat zich wekenlang had ingekapseld in haar maag maakte het haar niet gemakkelijk. Dit moest een feestelijke gelegenheid worden, maar ze vreesde dat het een heel lange avond zou kunnen worden. Benauwd speurde ze de ruimte af, terwijl ze verder aanschoven.

‘Ik zie Axelle en Alec al’, zei ze plotseling opgelucht toen ze haar broer en schoonzus een stuk verderop aan een tafeltje zag staan. Toen ze Axelles blik ving, wuifde ze haar opgelucht toe. Axelle knikte glimlachend en deed teken dat ze plaats zouden houden voor haar en Steven.

De stem van Griet leidde Saars aandacht weer af.

‘Saar!’ zei haar bazin warm, ‘Wat ben ik blij dat jullie er zijn.’ Griet boog zich hartelijk naar voren en kuste Saar en Steven ter begroeting.

‘Niet te geloven, he’, zei Griet enthousiast. Ze keek haar man even opgetogen aan. ‘We hebben dit al zo lang voorbereid en vanavond is het eindelijk zover. En wat ben ik blij dat jij erbij bent. Gaat het een beetje met je?’

Als Steven al verbaasd was, liet hij er weinig van blijken. Hij keek Saar minzaam aan en wachtte op haar antwoord, net zoals Griet en haar man.

Saar slikte. Ze had liever niet dat Griet haar die vraag zo openlijk gesteld had, of toch niet in het bijzijn van Steven. Het zou alleen maar opnieuw een bevestiging zijn van het feit dat ze bijna aan het eind van haar Latijn was. Griet wist dat Saar op was. Ze had het na lang aarzelen aan haar opgebiecht. Omdat Griet haar na al die jaren goed kende. Omdat ook zij aanvoelde dat er iets grondig misliep. Dat ze niet de Saar was van weleer.

‘Ja, het gaat goed hoor’, lachte Saar Griets woorden zenuwachtig weg. Ze hief haar hand op en overhandigde een doosje met gouden strik aan Griet, in de hoop dat het haar aandacht zou afleiden.

‘Een doosje ontspanning voor jou’, zei Saar terwijl Griet het doosje bestudeerde.

‘Wellness?’ vroeg Griet nieuwsgierig.

‘Correct!’ glimlachte Saar blij. ‘Een dagje ontspanning voor jullie beiden.’

‘Niet dat jij dat nodig hebt’, vulde Steven Saars woorden aan. ‘De manier waarop jij dit bedrijf runt... Petje af hoor.’ Griet keek Steven dankbaar aan.

‘Ik doe mijn best’, reageerde ze bescheiden. ‘Maar ik heb ook een prima team om me heen.’ Haar blik rustte op Saar.

Steven zag dat en keek haar goedkeurend aan.

‘Saar doet haar best’, bevestigde hij Griets woorden. ‘Ik weet dat dat niet altijd genoeg is, dat ze misschien meer zou kunnen of moeten doen, maar ze vindt haar job wel leuk. Maar dat wist je vast wel.’

‘Ja, dat weet ik. Ik zie dat elke dag.’

Steven nam Saar subtiel bij haar arm.

‘We houden de andere genodigden op. Straks zien we elkaar vast en zeker nog wat uitgebreider. En mag ik jullie feliciteren met deze locatie? Het is echt prachtig.’

Steven dirigeerde Saar weg van Griet en glimlachte haar bemoedigend toe. Hij plukte handig twee glazen champagne van het dienblad van een serveerster.

‘Stop met op je onderlip te bijten. Je lippenstift ziet er meteen niet meer uit’, fluisterde Steven net hard genoeg zodat Saar het kon horen.

Saar ademde diep in, negeerde Stevens woorden, knelde haar ene hand om haar handtas en met de andere nam ze het glas champagne van Steven aan. Op automatische liep ze naar het tafeltje van Alec en Axelle.

Alec draaide zich op het juiste ogenblik om. De blik in Saars ogen straalde wanhoop uit. Ze wilde weg. Ze wilde niets liever dan nu al naar huis. Haar bed in. Het laken

over haar hoofd. Haar ogen dicht. De gedachten weg. Haar hoofd leeg. Haar gevoel uitgeschakeld. Waarom bestond er geen knop aan je hoofd waarmee je alles kon aan- en uitzetten? Even niet denken. Even geen vermoeiende gedachten. Het enige wat ze wilde, was rust. Alleen maar rust. Waarom leek dat zo moeilijk? Nee, onmogelijk.

Axelle stond plotseling naast haar.

‘Ga je even mee?’

Saar keek Axelle verbaasd aan.

‘Waarheen?’ bracht ze nog net uit.

‘Even naar buiten. Ik wil een sigaret.’

Saar zag het dwingende in Axelles blik.

‘Ik ben net binnen.’

‘Ja, maar ik wil dat je toch even meekomt.’

Ook zij nam Saar bij de arm.

Saar wierp nog tersluiks een blik op Steven, maar voordat ze kon reageren, had Axelle haar al meegetrokken. Weg van het gevoel dat ze langzaam stikte.

Kathleen

Ik voelde het meteen toen Liesbeth en Lennert binnenkwamen. Er was iets veranderd. Was het mijn houding naar hen toe of waren zij het die anders deden? Ik wist niet waaraan het lag, maar ik pikte het op. Ergens tussen de hartelijke begroetingskussen, de complimenten van Liesbeth over mijn jurkje, de opmerkingen van Lennert dat de wegenwerken aan de Populierenlaan nu bijna afgerond waren, vóelde ik de subtiele maar tastbare spanning hangen.

Julie begroette haar vader en Liesbeth eveneens met een zoen, waarna ze zich met Charly naar het houten terras begaf dat grensde aan de keuken.

De zon had al in kracht afgenomen, maar het was nog steeds aangenaam warm op het terras.

‘Je hebt de cava al koud staan’, reageerde Liesbeth terwijl ze een stoel opzieschoof en samen met Lennert aan de houten tafel plaatsnam.

‘Cava of liever Aperol Spritz?’ vroeg ik terwijl ook ik aan tafel ging zitten. Ik nam plaats naast Liesbeth.

‘Liever een Aperol’, reageerde ze. Lennert mompelde instemmend.

‘Ik doe het wel, mam’, zei Julie voor ik iets kon doen. Ook de glazen stonden al klaar op tafel.

‘Een jacuzzi zou hier niet misstaan’, zei Lennert terwijl hij de tuin in keek. ‘Of een klein zwembad. Je tuin is er ideaal voor.’ Hij wreef Charly over zijn kop.

Lennert keek me opnieuw aan.

‘Ik begrijp niet waarom je dat nog niet overwogen hebt. De zomers zijn zalig de laatste jaren. Je zou er veel plezier aan hebben.’

Ik glimlachte terwijl ik toekeek hoe Julie de glazen vulde.

De spanning hing nog steeds tussen ons in. De small-talk van Lennert verscherpte dat gevoel bij mij nog meer.

Ik dacht aan het telefoontje van Caroline Van Brabant, dat nog steeds nazinderde. Waarvan elk woord dat ze uitgesproken had steeds meer in kracht won naarmate de tijd verder verstreek. Ze had vragen opgeworpen die ik zelf al zolang in mijn hoofd had zitten, maar die ik weggestopt had.

Was dat omdat ik bang was voor de antwoorden? Voor de impact die ze konden hebben op mijn leven? Of erger nog, op dat van Julie?

Hoe het ook zij, vooral dat laatste was iets wat niet mocht gebeuren. Julie had al zoveel voor de kiezen gehad de laatste jaren. Ik had er nu alles aan gedaan om haar leven weer stabiel te maken. Dat was me ook gelukt. Ik had alle mannen uit mijn leven gebannen.

Lucas.

Lennert.

Mijn relaties met hen hadden mij en Julie meer schade toegebracht dan ik ooit had kunnen denken.

Al het stof was nu gaan liggen. De wervelstormen waren geluwd en ik had er vrede mee. Mijn relatie met Julie was opperbest. Dat was wat ik zo wilde houden.

Maar ik had niet verwacht dat ik uitgerekend door Caroline Van Brabant opnieuw het verleden zou worden ingeworpen.

Sinds haar telefoontje had ik me afgevraagd wat ik ermee moest doen.

Julie inlichten? Of toch nog even niet?

Lennert aanspreken? Met of zonder Liesbeth erbij?

Ik wist het niet.

Zelfs niet nu ze tegenover me zaten. Ik had een geheim voor de mensen die me het dierbaarst waren in mijn leven.

Wat vertelde dat over mij?

Over mijn vertrouwen in hen?

Maar was dat niet altijd zo, dat net tegenover de mensen die het dichtst bij je stonden, woorden het pijnlijkst konden zijn? Het hardst konden vallen? Waarom was dat zo? Waarom was het zo moeilijk om gewoonweg eerlijk te zijn?

Het was ook iets wat bij mijn cliënten steeds terugkeerde. De vraag waarom mensen het elkaar zo moeilijk maken. En meer nog, de vraag waarom net diegenen waar we het meest van houden je leven vaak zo onmogelijk maken.

Ik keek naar Liesbeth.

Ik keek naar Lennert.

Naar wat hij ooit voor mij betekend had.

Naar wat hij nog steeds voor mij betekende. En naar het feit dat hij elke dag steeds meer voor Julie ging betekenen.

Waarom liet ik Carolines woorden zo'n impact op me hebben? Waarom liet ik haar insinuaties meer betekenen dan wat Lennert voor mij betekend had?